

dre, da Safran bruges overordentlig lidt; men Vanille er et meget udbredt fint og godt Krydderi; det bruges ikke i store Mængder, men det har Betydning til Fremstilling af Kager og meget andet. Der forhøjes Tolden fra 10 til 20 Kr. pr. kg. Det gør ganske vist denne Vanille til Luksus. Spørgsmaalet er, om det ikke er Synd og Skam, naar endelig Naturen frembringer et saa vidunderligt fintduftende og fintsmagende Produkt, at vi saa absolut skal fordyre det i en saadan Grad, at det næsten ikke er til at faa for almindelige Folk, og hvorved Fristelsen til al Slags Forfalskninger bliver overordentlig stor. Naar man nu gør det, har man set, at man derved vil stille vor Chokoladeindustri saa ugunstigt, at det ikke gik an, og derfor nedsætter man Tolden paa Kakaobønner fra 12 til 6 Ø.; det sidste kan jeg for saa vidt kun glæde mig over. Endvidere er der Tapettolden. Vi er ikke i Stand til at gaa nærmere i Enkeltheder paa dette Punkt, da vi jo først nu har faaet Forslagene og kan derfor ikke bedømme denne Told; men det forekommer mig, at vi ogsaa her rører ved Brugsgenstande, som ingenlunde kan kaldes Luksus, en Smule Tapet i et Hjem, ogsaa i et tarveligt Hjem, har sin store Betydning, sin æstetiske Betydning og dermed kulturel Betydning, det er en Ting, man ingenlunde skal ringeagte, at Menneskene søger at gøre deres Hjem hyggelige; og de Steder, hvor man ikke kan have oliemalede Vægge, ikke kan have skønne Malerier paa Væggene eller blot gode Skilderier, er godt Tapetpapir velskikket til at skabe Hygge. Hvorfor vi skal beskatte denne Hjemmets Hygge mere, end den er beskattet, forstaar jeg ikke. Statskassen maa være i ganske overordentlig Nød og Trang, naar Finansministeren nu med sine Falkeøjne ogsaa slaar ned her, det tyder ikke paa, at vor hele Statskredit staar særlig godt efter tre Aars Venstrestyre — det gør den heller ikke. Vi har i Dag i „Social-Demokraten“ fremdraget en Udtalelse fra et af de mest ansete finansielle Blade i Verden, „The New Statesman“, som angaaende Dollarslaanet siger — det vilde jeg have sagt et Par Ord om forleden, men nu vil jeg sige det her, det hører naturligt ind i denne Sammenhæng —, at vore Statsfinanser maa staa meget daarligt, naar Skattesøgeren paa Finansministeriets Plads nu søger til saadanne Objekter. Det københavnske Regeringsorgan skrev ogsaa i Gaar, at vi var bogstaveligt naaet saa vidt, at vi ikke længere havde Skatteobjekter tilbage i Landet; det er

Damptrawling, her er Tale om, man tager de sidste Reserver, skrev Regeringsorganet i Gaar. Noget saadant kan kun forklares dermed, at efter tre Aars Venstrestyre er vor finansielle Stilling blevet saaledes, at Staten maa slaa ned paa snart sagt hvad som helst blot for at skaffe sig Penge; men hele den Maade, hvorpaa der er styret, blandt andet ved de Laan, der er optaget, bl. a. ved det enestaaende dyre Dollarslaan i 1920 og i 1921 og hele den Maade, hvorpaa det er blevet optaget, er af den Art, at Staten med en saadan Finanspolitik maatte komme ud i en saadan Tilstand, at man snart sagt med sine nye Skatter maa slaa ned paa hvad som helst. Dette Laan til en Kurs af 95 til 8 pCt. . .

Formanden: Det ærede Medlem maa virkelig erindre, at det er en anden Behandling af Luksustoldlovforslaget med dertil hørende Ændringsforslag, som intet har med Dollarslaanet at gøre.

Borgbjerg: De nye Skatter, som nu foreslaas, har absolut meget at gøre med hele den finansielle Stilling, hvori Staten befinder sig.

Formanden: Ved tredie Behandling kunde det ærede Medlem have nogen Ret heri, aldeles ikke ved anden.

Borgbjerg: Tredie Behandling faar vi maaske Kl. 1 i Nat.

Negerrepublikken Haïtis Stilling er nu finansielt bedre end Kongeriget Danmarks, den kan faa bedre amerikanske Laan, end vi nu kan. Man slaar ned paa alt og hvad som helst. Endvidere er der saa en Række Satser, der griber ind i vore Industrier; om dem er det endnu mere umuligt at udtale sig sagligt efter det korte Bekendtskab, vi har til disse Forslag, end det er om de andre; her maa vi ganske forbeholde os Tid til nøjere Overvejelser, Tid til at spørge de interesserede Kredse, hvad de mener derom. Adskillige af disse Satser berører ogsaa Beskyttelsesspørgsmaal. Det er næsten altid saaledes, naar man kommer ind paa Toldbeskyttelse, at en Branche, en Gren, en Virksomhed maaske kan være tilfreds med det, men saa dukker andre op og siger: Vi er ganske imod Forslaget. Hvad der er Beskyttelse for een, er Beskatning for en anden. Saadan viser det sig gerne, naar vi kommer ind paa Toldbeskyttelsesomraadet. Her er Tale om en ny Skat paa Gummidæk, ganske vist ikke til Cykler, det havde dog været for